DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

1 April '42 (Grasmaand)
2e Jaargang - No. 6

Het Zeeuwsch Marijke met haar Paaschei

foto I. P. & R. S. - c.

Paaschmorgen

Onder de wijde luchten rijst het licht
van dezen nieuwen dag; een schuchter komen.
Het trage duister toeft nog aan de zoomen
van 't slapend woud en houdt de poorten dicht.

Maar 't donker wijkt, de sluier is niet meer
op tak en twijg, waar reeds het eerste leven
door d'adem van het nieuwe wordt gedreven
en 't jonge blad springt uit de knoppen teer.

In vlakke vakken ligt het groene veld
van winterkoren rustig af te wachten.
Straks rijst het weer omhoog, na lange nachten
van eenzaam wachten onder ruw geweld.

En hooger klimt de zon en ieder uur
wekt uit de zwarte aard' het wond're leven.
Wij zien, geslagen, de verjongde dreven,
hoe alles is ontvlamd als laaiend vuur.

Maar op Paaschmorgen, onder wijde luchten,
die overkoepelen ontwakend land,
gaat nog de mensch, vanouds, in klagend zuchten,
onwetend van de gunst uit Scheppers Hand....

SIETS PROEMSTRA

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht

Redactrice: A.W. te Luij, Zeestr. 76, Den Haag, tel. 182440 - Adm. Postbus 58, Utrecht, telef. 15927

1 April 1942 (Grasmaand)
2e Jaargang - No. 6

Abonnementsprijs:
f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Lentemaand

Geschroeide aarde....

Geschroeide aarde.... wij allen weten wel wat dit beteekent. Het is de aarde waarop eens de boer, zijn voeten wegzakkend in de vette klei, voortstapte en het zaad uitgooide; zaad dat voor zijn Volk brood beteekende. Deze zelfde aarde, die nu op zoovele plaatsen is geschroeid door het vuur dat werd ontstoken door de brandstichters in Europa en ver daarbuiten. Door die brandstichters waartegen onze zonen, de besten uit ons Volk, ten strijde zijn getrokken.

Geschroeide aarde.... hoe leed doet het ons, wanneer wij door krant of radiobericht hooren, dat er wederom kostbaar voedsel werd vernietigd door de vluchtende horden, boerenhoeven platgebrand, vrouwen en kinderen vermoord.

En juist nu, in dezen Paaschtijd, in de Lentemaand zoo vol belofte, vol nieuw leven en nieuwe toekomst, dringt het nòg meer dan ooit tot ons door wat het beteekent: geschroeide aarde.

Doch daarnaast flikkert de hoop in ons op, ja het vertrouwen, dat deze aarde eens weer het volle koren zal dragen, nadat zij in noeste vlijt door den boer bewerkt is.

Zoo ook dragen wij hoop en vertrouwen in ons hart voor ons Volk. Zoo ook weten wij, dat door onze vlijt, onze volharding, ons vertrouwen ook in ons Volk het weldra weer Lentemaand is. En dat de plekken der geschroeide aarde weer bedekt zijn met het frissche, jonge groen.

Het is juist in deze maand, dat wij ons herboren voelen. Met hernieuwden ijver maken wij ons op om ons Volk te winnen voor de nieuwe idee; niet alleen de mannen, ook de vrouwen. Want de vrouwen zijn het juist, die zoo sterk aanvoelen hetgeen een man wel onder woorden kan brengen, maar dat hij in het vuur van den strijd op den achtergrond schuift. Daarom moeten wij, vrouwen, hem aanvullen in zijn strijd door onze vrouwelijke talenten in dienst te stellen van de volksgemeenschap, in dienst van onze jeugd, de toekomst van ons Volk.

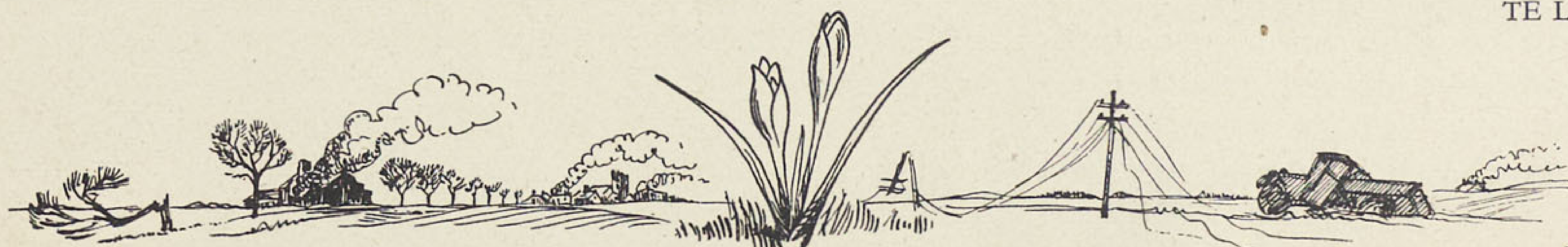
Nog eenmaal slaan wij een blik op den voorbijen winter; nog éénmaal doorleven wij ongemak en ontbering. Maar dan richten we den blik vooruit en denken al niet meer aan hetgeen is geweest. Want er is voor ons nog zooveel te doen. Met de Lente is het, alsof onze arbeidskracht en arbeidslust herboren is, of onze geest verscherpt, ons verstand verfrischt werd. En dat is inderdaad ook zoo.

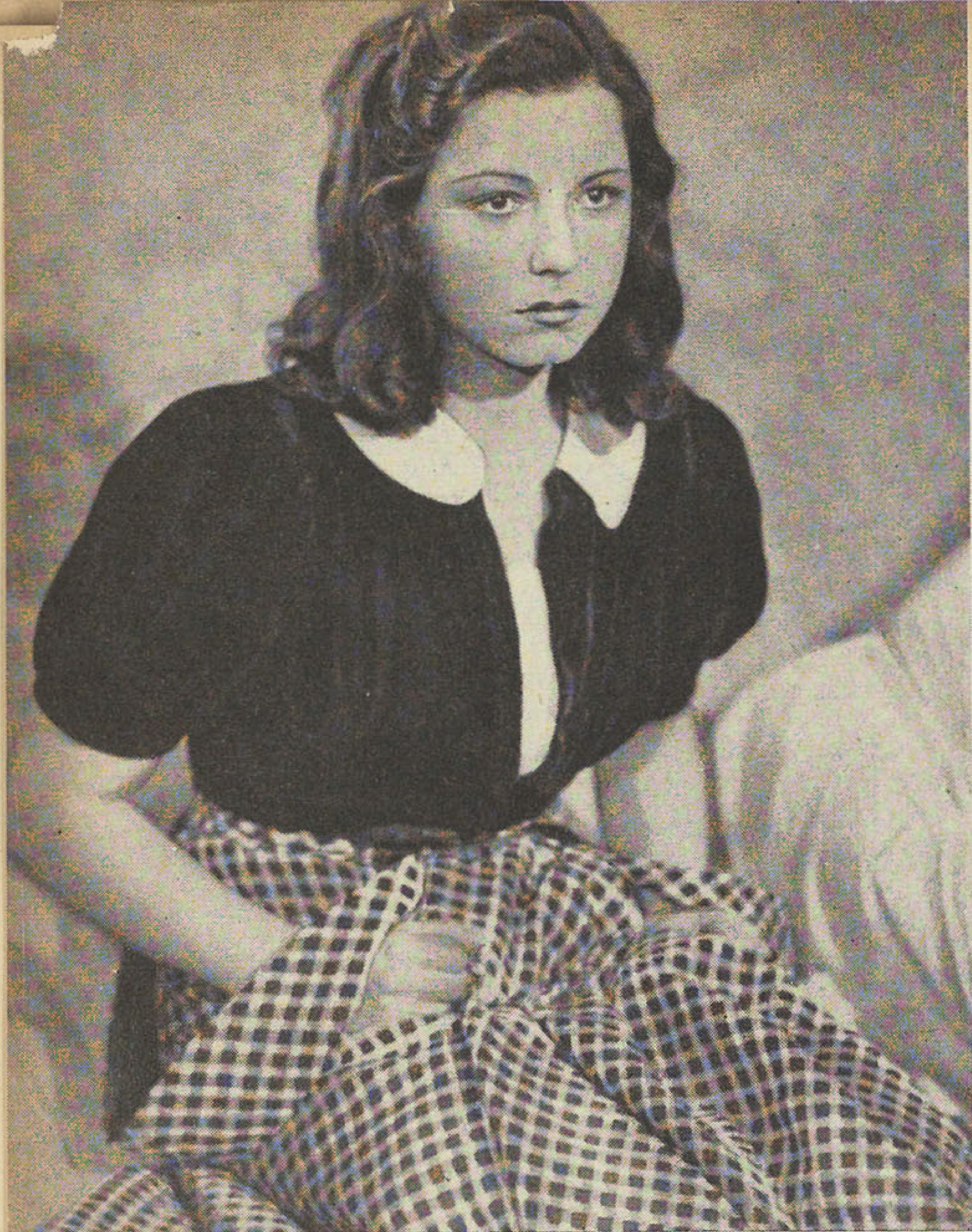
Het is weer Paschen geworden.

Het is weer Lentemaand.

Voor ons, nationaal-socialistische vrouwen, die strijden in de rijen van Mussert, die tot hun devies hebben: „Godsvertrouwen, Liefde voor Volk en Vaderland, Eerbied voor den Arbeid", is er geen geschroeide aarde.

TE L.

Maria Landrock, die prachtig spel leverde in „Vergeten vrouwen"
Foto: U.F.A.-c.

Vergeten vrouwen

(Aufruhr in Damenstift)

Een film alleen door vrouwen gespeeld. Zij behandelt hier het gegeven Jeugd en Ouderdom. In het kort komt de film hierop neer: Kamma von Rüssing (Maria Landrock) staat alleen op de wereld en moet haar toevlucht zoeken in een tehuis voor oude adellijke dames, waar haar overleden moeder een plaats voor haar heeft ingekocht.

Een jong meisje van nauwelijks zeventien lentes, vol levenslust en levenswil, wordt opgesloten in een grafkelder. Haar huisgenooten zijn uitsluitend verwelkte, van alle levensideaal beroofde vrouwen; de „oude vrijsters" voor wie geen plaats meer was in een arbeidzaam leven in de volksgemeenschap. Kamma's bloed roept om vrijheid, lente, liefde. Zij denkt haar vrijheid gevonden te hebben in haar liefde voor een jong, onverantwoordelijk schilder, die haar later, nadat zij moeder moest worden, verliet.

Kamma keert terug naar het tehuis en in de veilige armen van haar oude vriendin uit het tehuis, de eenige waarachtige door het leven geteisterde vrouw, Fräulein von Benzon (Elisabeth Markus).

Als het kind wordt geboren, wordt meteen voorgoed de staf gebroken over het jonge hoofdje van de arme Kamma. Ook het pasgeboren kind mag niet worden bekeken door de dames, die ondanks haar verwelktheid en kleinburgerlijkheid nog een laatste sprankje waarachtige vrouwelijkheid — het moedergevoel — in zich voelen opkomen. Typeerend doch ontroerend tegelijk is de scène, waarin de dames niet kunnen ontkomen aan de liefelijkheid van het kindje en zich eindelijk ècht betoonen.

Voor Kamma wordt het leven ondragelijk, temeer waar de strenge en harteloos lijkende abdis (Hedwig Bleibtreu) haar het huis ontzegt. Als beneden in de groote zaal de dames het Kerstfeest, feest der barmhartigheid, vieren, als de abdis haar redevoering afsteekt en spreekt over barmhartigheid en naastenliefde, wil Kamma met haar kindje van het leven afscheid nemen.

Dit wordt op het laatste oogenblik verhinderd en de abdis is geknakt. Voor Kamma zal men een beteren uitweg zoeken.

Grootsch is de scène waarin de dames en de abdis staan te wachten om te hooren of Kamma's leven nog kan worden gered. Wij zien het gezicht van de abdis veranderen in het gelaat eener echte vrouw, in dat eener ware moeder.

Wat ons tevens in deze film heeft aangegrepen is het gebaar van het jonge moedertje dat eerst mèt haar kind den dood tegemoet gaat, doch niet over haar hart kan verkrijgen ook het jonge kinderleventje te offeren en het terug legt in de wieg.

In het bijzonder waren wij ook getroffen door het beheerschte spel van Elisabeth Markus, die ons een weliswaar door tegenslag geknakte vrouw zonder idealen toonde, doch bovenal een vrouw bleef met gezond verstand, humor en een open oog voor de waarheden des levens.

Alle in deze film aan ons oog voorbijtrekkende vrouwen, van de oude dienster Marie tot de majestueuze abdis toe, brengen ons iets persoonlijks en teekenen een wereld, die voor hen, die het volle leven aanvaarden, ten eenenmale onaanvaardbaar is. TE L.

De LANDELIJKE BIBLIOTHEEK is er!

Zooals in ons nummer van 15 Februari j.l. uitvoerig door kameraadske Jansen, Hoofd Afd. Propaganda der N.S.V.O., beschreven, is er een landelijke bibliotheek voor de N.S.V.O. ingericht. Op 13 Maart werd de bibliotheek geopend. Op onze vraag wat de drijfveer is geweest om een landelijke bibliotheek in te richten, vernamen wij, dat dit op veler verzoek en om aan een uitgesproken behoefte te voldoen, is gebeurd.

DE LAIRESSESTRAAT 153 AMSTERDAM-Z.

De samenstelling heeft veel voorbereidenden arbeid gekost. De boekenkeuze moest worden bepaald — en dat was niet zoo makkelijk, daar wij nog niet zoo heel ruim in nationaal-socialistische lectuur zitten —; men heeft heel wat boeken moeten door „nemen" en ging ook bij den aankoop op recensies af, welke in de bladen verschenen waren. Dan moest er een kaartsysteem worden aangelegd en natuurlijk zijn daar allerlei kleinere werkjes, die den verzorgsters der bibliotheek genoeg te doen geven.

Voor diegenen, die het nog niet mochten weten, willen wij nog even vermelden, dat de opzet van deze bibliotheek is om studiemateriaal in den vorm van boeken en brochures aan die kameraadskes, die dit voor haar werkzaamheden in de N.S.V.O. noodig hebben, te verschaffen. Dan worden er romans e.d. aan groepen en kringen uitgeleend waaruit kan worden voorgelezen op breimiddagen. In heel wat plaatsen, vooral de kleinere waar niet zoo veel uitleenbibliotheken zijn, kan men een zeker boek, dat van een gezonde strekking is en geheel met onzen geest overeenstemt, soms niet bekomen. Dan is de landelijke bibliotheek een uitkomst!

„Wij zijn wel bescheiden begonnen," zoo vertelt ons de bibliothecaresse, „maar de eerste steen is gelegd en ik twijfel er niet aan, of onze bibliotheek zal weldra zoo uitgebreid zijn, dat wij een ieder kunnen helpen aan de gewenschte stof."

Wij wenschen de N.S.V.O. van harte succes met dezen zoo nuttigen arbeid! En als U, lezeres, eens een mooi boek heeft of een interessante brochure: U kunt het zenden aan: Landelijke Bibliotheek N.S.V.O., De Lairessestraat 153, Amsterdam Z.

Een drietal interieur-opnamen

Foto's: Fotodienst N.S.B. - c.

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

„N.S.V.O.-sters knappen alle werkjes op!"
????
„Ja, zeker. Het is toch heusch zoo."
„Zal ik U dan eens vertellen wat mijn laatste „karweitje" was?"
Ja, we willen graag, dat ons Limburgsche kameraadske, waar we dezen keer op bezoek zijn geweest, vertelt wat zij het laatst deed in de N.S.V.O.

Op 26 Februari j.l., vertrokken namelijk de eerste Limburgsche kinderen van onder den rook van de „Staatsmijn Maurits" vandaan naar het mooie kindertehuis der N.S.B. „Westerhelling" te Nijmegen.
De meesten onder hen hadden eens een paar weken extra rust hard noodig. Het waren vooral die kinderen, die, doordat hun vader „een N.S.B.-er" is, heel wat moesten verduren op school en in het dorp. En ontbéren ook!
Ons kameraadske dan, die leidster van de plaatselijke Sociale Zorg is, had het geluk de kinderen te mogen begeleiden naar „Westerhelling".
„De reis op zichzelf was al een genot", zoo vertelt ons kameraadske, „honderden vragen deden ze me; en wat was er niet allemaal te zien! Ik had moeite om op àlle vragen een eenigszins afdoend antwoord te geven, want antwoord verwachten de kinderen steeds van een oudere.
Om half drie kwam ik, met een kameraadske uit Maastricht, die ook kinderen begeleidde, op „Westerhelling" aan.
Wij werden daar allerhartelijkst ontvangen door de leidster en de verzorgsters en meteen werden de kinderen liefdevol verzorgd. Wat ons, als huismoeders, het eerst opviel was de echt gezellige, huiselijke sfeer die er op „Westerhelling" heerscht.
En wat ons ook opviel en goed aandeed, was de keurige orde, die er heerschte; kortom: de sfeer is er echt nationaal-socialistisch. En ik was er al meteen zeker van, dat het den kinderen heel, heel goed zou bevallen!"
„Bent U ook nog gebleven?" willen wij weten.
„Jammer genoeg — ach wat zouden we toen nog eens graag kind zijn geweest! — moesten we den volgenden dag terug na een hartelijk afscheid van „Westerhelling". Terug naar ons werk èn thuis èn in de N.S.V.O. Bij ons vertrek riepen de kinderen ons nog na: „Doe ze de groeten bij ons thuis, kameraadskes, en zegt U aan moeder, dat we zooveel boterhammen mogen eten als we zelf willen . . . .!"
Moeders, U weet het dus. Trouwens, U zult wel intusschen uit de brieven van Uw kinderen hebben kunnen lezen hoe best ze het maken.
Ons kameraadske wil nog wel meer vertellen, maar ze heeft weinig tijd. „Moet nog erop uit voor de Winterhulp! Ja, zoo hebben we altijd wat te doen."

U ziet het dus weer: onze N.S.V.O.-sters hebben altijd wat te doen; en al zijn het niet steeds de prettige zaakjes die ze moeten opknappen, van die echt gezellige, zooals wij hierboven omschreven, loopen er toch ook doorheen. En dat maakt heel wat goed! J. H.

Foto: I. P. & R. S. c. *De jongetjes zijn uit Staphorst . . . .*

Vier kleine

Onpractische Vrouwenmode

Een vrouw, die niet een beetje koket is, is geen echte vrouw. Als een vrouw dan ook haar uiterlijk niet behoorlijk verzorgt, heeft zij het aan zich zelf te wijten, dat zij minder respect afdwingt.
De zucht om te behagen, is elke ware vrouw aangeboren; pas als deze behaagzucht geen bescheiden plaats meer inneemt, gaat het verkeerd. Dan komen er ongezonde drijfveeren in het spel en worden dergelijke vrouwen slavinnen van de mode. Met degelijke en practische kleeding is het dan al spoedig gedaan en degelijkheid en practische zin zijn juist twee der grondbeginselen der nationaal socialistische vrouw.
De verschillende modegrillen plegen nog wel eens een fikschen aanslag te doen op deze twee grondbeginselen. In dit verband willen wij het hier eens hebben over de dunne zijden kousen. Wij zijn er volstrekt niet tegen, integendeel, wij erkennen zelfs, dat zij heel mooi staan, maar wat te denken van deze spinragkousen als vorst, wind en regen aan de orde zijn? Dan is de dunne zijden kous niet meer op z'n plaats. De degelijke vrouw wil in een kous in de eerste plaats een beenbedekking en beenbescherming zien.
Wat dit voor slechte gevolgen heeft op de gezondheid bij een noordelijk klimaat als het onze, waar men ten hoogste 5 maanden van het jaar ongestraft kan loopen met onbedekte beenen, dat wordt vaak maar weinig beseft mede in verband met het feit, dat de nadeelige gevolgen zich dikwijls niet ineens voordoen, doch later. Aan dit „later" heeft men maar al te vaak maling, vooral de jeugd. De jonkheid pleegt de lengte van het leven te zien als een eindeloos iets, weshalve het begrip „later" voor haar slechts een vaag begrip is. Toch breekt dit „later" eens aan en als de arts dan rheumatiek constateert, dan is dit gewoonlijk niet zoo gauw te genezen. En nu zwijgen wij nog van de ingewand-euvels, die het koulijden aan de beenen vaak doet ontstaan.
Laten we toch verstandig zijn en slechts in den zomer onze beenen bloot stellen aan de weersinvloeden. Niet alleen, dat het gezond is de huid wat zon te gunnen, maar ook onze textielpunten varen er wel bij. Tenslotte bespaart het ons ook de noodige kousenreparatie. Des winters echter heeft het been behoefte aan warmte en beschutting.

Om niet den schijn op ons te laden, dat we alleen maar kunnen preeken, volgt hier een practische raad wat betreft de kous van de naaste toekomst. Dan toch zullen allen met een bescheiden beurs wel hoofdzakelijk te doen krijgen met de zoogenaamde naadlooze kousen. De klacht, dat deze kousen gauw om het been gaan „slobberen" zooals het heet, is niet denkbeeldig. U kunt hieraan echter met wat moeite geheel en al tegemoetkomen. Als U de kousen een paar dagen hebt gedragen, haalt U ze even door een warm sopje, of zoo dat in het geheel niet voorhanden is, door warm water. U kneedt ze daarin wat en spoelt ze vervolgens goed na, waarna U ze te drogen hangt, doch niet alvorens ze in de lengte wat te hebben gerekt. U zult zien . . . . op die wijze hebt U met het euvel weinig of in het geheel niet te kampen. Dit geldt zoowel voor zijden als macco kousen. Een eeuwig durende beweging zult U zeggen . . . . best, maar uw beenen zullen keurig bekleed zijn, even keurig als de peperdure kousen met naad. Wat wilt U meer.

S. C.

klentertjes . . . en de meiskes uit Marken. Foto: I. P. & R. S. C.

De haasjes vieren Paschen

Teekening Olga Tijssen

Het was Paaschzondag. De haasjes Pim en Pom waren door moeder haas op z'n Paaschbest in de kleertjes gestoken.
Pim, het broertje, had een mooi rood broekje en een blauwe kiel met gele stippeltjes gekregen en Pom, z'n zusje, droeg een snoezig jurkje van wit flanel met roode bloemetjes. Moeder haas had maar degelijke stof voor de hazenkindertjes uitgekozen, want ze moesten er lang mee doen en flanel was altijd nog een beetje warmer dan al die dunne stofjes, waarin sommige hazenkinderen op Paschen rondliepen. Want al schijnt het Paaschzonnetje, de wind kan nog wel eens guur zijn en dan werden de kinderen maar snipverkouden.
Toen de Paaschklokken begonnen te luiden beneden in het dorp, liepen Pim en Pom hand in hand de wei door om voor moeder mooie bloemetjes te plukken. Moeder zou vandaag eens extra lekker koken en Pim en Pom gingen de tafel versieren.
Toen de haasjes mooie bloemetjes hadden geplukt was het eigenlijk nog veel te vroeg om al naar huis te gaan; daar zouden ze moeder toch maar in den weg loopen, die was nu zoo druk bezig. Vader zou ook nog wel niet thuis zijn, die was mooie gekleurde eieren in het dorp rondbrengen bij de zoete kinderen.
„Weet je wat", zei Pim tegen zijn zusje, „we maken een Paaschdansje in de weide; we zingen erbij en geven elkaar een poot. Dat zie ik de menschen ook wel eens doen."
Zoo gezegd, zoo gedaan en weldra dansten Pim en Pom in de mooie Paaschkleeren vroolijk over de weide.
Zelfs de bloemen begonnen er pleizier in te krijgen en zongen met de haasjes mee:
„Diedel-dijne-dommel, diedel-diedel-doem, zoem, zoem, zoem!"
Dat waren maar woordjes die de haasjes verzonnen, maar het klonk wat leuk. Een paar blauwe bloemetjes, die mooie klokjes hadden, lieten deze heen en weer wiegen en toen klonk er een heel fijn klokkengelui.
„Hoor toch eens !" riep Pom. „Wat is dat mooi. Haast nog mooier dan de klokken uit het dorp."
Ineens was het twaalf uur en vlug holden Pim en Pom naar huis, want nu zou het eten toch wel klaar zijn. Vlug de tafel, een mooie groote roodgestippelde paddestoel, dekken en versieren.
Vader was intusschen ook al thuis gekomen en ging nog even buiten een pijpje rooken uit zijn Zondagsche pijp. Ach, ach, wat hadden onze haasjes het druk.
En morgen zou er wéér een Zondag zijn en Pim en Pom spraken dien avond af, dat ze dan weer op de weide zouden gaan dansen en de bloemetjes zouden dan vast en zeker weer voor mooie muziek zorgen!

MAD TEL

't Paaschkuiken

dient zich aan

Recept voor kip

Men neme één ei en legge het drie weken in een temperatuur van 45 graden. Af en toe draaien van het ei is aan te bevelen! Transformatie gebeurt als volgt:

Een ei met het stempel: bebroed. Wat zal dáár wel uitkomen?

Drie weken later begint er iets te gebeuren; er is van binnenuit op geheimzinnige wijze een gaatje in de schaal geprikt....

Steeds grooter wordt het gat....

totdat het ei gebroken is en er zich iets donzigs aan ons oog vertoont....

dat pootjes heeft, waarmee de resten van de schaal worden weggeduwd....

en dan moet het donzige „iets", dat nog heelemaal nat is, even op adem komen....

totdat de veertjes droog zijn en....

er een kersversch Paaschkuiken voor U staat!

Foto: Atlantic/I. P. & R. S. - c.

OUDE PAASCHGEBRUIKE

„Vrouwke, vrouwk

In Brabant vooral worden oude gebruiken nog steeds in eere gehouden en daaraan doet ook de jeugd braaf mee.

Zoo is bijvoorbeeld in Helvoirt het eierenzoeken met Paschen een groot feest voor de dorpsjeugd. En al zal dit jaar dit gebruik niet in practijk kunnen worden gebracht, daarom zal het wel levendig blijven en zal de jeugd zoodra de eieren weer wat los komen er evengoed weer ieder jaar verlangend naar uitzien als het Paschen wordt.

Dagen van te voren al maken de jongens mooie Paaschstokken. De Donderdag vóór Paschen wordt daartoe besteed. Met een groote mand trekken ze dan erop uit. Eén der jongens is „Judas". Hij draagt een geldbuidel bij zich om daarin de „zilverlingen" te doen, welke ontvangen worden bij hen, die geen kippen erop nahouden en dus ook geen eieren hebben weg te geven.

Den heelen dag trekken de jongens erop uit en hebben de boterhammen meegenomen, want de eetlust wordt van het trekken langs de boerderijen er natuurlijk niet minder op.

Er wordt een toepasselijk lied gezongen, waarin de zangers de huismoeders aansporen eieren te geven. Maar ze hoeven net zoo goed niet te zingen, want op dien dag is er

IN BRABANT

oe-oe best....!"

geen een huisvrouw, die niet haar gave heeft klaargelegd!
Tegen den middag komen de jongens bij elkaar en overzien den buit: een mand vol prachtige eieren. Omdat de eetlust zoo groot geworden is, dat de boterhammen niet voldoende zijn, gaat men er maar meteen toe over de hardgekookte eieren te verdeelen en lekker op te peuzelen.
De dag is nog lang niet ten einde en er kan nog heel wat beleefd worden. Het Brabantsche heuvellandschap is bij uitstek geschikt om heerlijke spelletjes te doen. Als de jongens daar genoeg van hebben trekken ze er weer op uit om de boerderijen af te gaan, waar ze nog niet geweest zijn dien morgen.
Des avonds komen ze met een mand vol eieren naar huis. Alles wordt eerlijk onder elkaar verdeeld en mee naar huis nemen ze ook minstens een tiental eieren. Het vorige jaar vonden de jongens ook eieren, ondanks bonnen. Maar er was in Helvoirt zeker een goede Paaschhaas geweest, die geen bonnen vroeg.
Of hij ook dit jaar weer terug zal komen? Misschien wel!

1. *Met Paschen trekken de jongens van Helvoirt erop uit om eieren in te zamelen.*
2. *Geen huisvrouw die niet haar gave heeft klaargelegd.*
3. *Een fijn spelletje kan er wel af!*
4. *'s Middags gaan ze weer op stap, bewapend met een groote mand.*
5. *Nee, eigenlijk hebben we geen tijd voor den fotograaf; we moeten eieren inzamelen!*
6. *De belooning van een dag van omzwervingen.*

Foto's I. P. & R. S. (c.)

Koken en bakken zonder pannen

Iedere huisvrouw heeft het in oorlogstijd moeilijk, het is niet overdreven te beweren, dat zij voor een dubbele taak staat. Zij heeft met veel dingen te kampen, die vroeger als vanzelf gingen. **Aanpakken** moeten alle huisvrouwen. Practische zin en aanpassingsvermogen doen thans meer dan ooit opgeld. De vrouwen uit het volk slaan in dit opzicht een goed figuur. Het feit, dat zij zich altijd met veel dingen hebben moeten behelpen, heeft haar als het ware met een zesde zintuig uitgerust. Doch tegenwoordig heeft ook de verwende huisvrouw allerlei moeilijkheden. De getroffen oorlogsmaatregelen gelden voor arm en rijk en de overheid doet wat in haar vermogen ligt om oneerlijke naleving ervan uit te roeien. Hoe staat het intusschen met de houding, die arm en rijk aannemen tegenover deze maatregelen? Het resultaat valt niet te bewonderen. Hoe het in werkelijkheid ermede gesteld is, kunnen wij het beste constateeren in de winkels van consumptie-artikelen, waar de wachtende vrouwen zich niet onbetuigd laten aangaande de oorlogsmaatregelen. Dáár... wordt volop **gekookt en gebakken zonder pannen,** terwijl de gerechten er rijkelijk overgoten worden met een saus van gemopper, en allen, die de Nieuwe Orde niet met hart en ziel zijn toegedaan, mopperen mee.

Onze medewerkster Cecil v. d. Schaaf-Corsten zegt het eens zonder pardon... Leest dit artikel, het gaat ook U aan!

Dit feit constateerende, zouden wij u *dit* willen vragen? Hoort u bij die winkelpraatjes ook wel eens wat goeds? Doet u er wel eens een nuttig recept op, dat u van dienst kan zijn bij uw kookmoeilijkheden? **Waarom** hoort men daar nooit het goede naar voren brengen? Het zou toch normaal zijn, als menige huisvrouw zei:

„Het is een zegen, dat de Overheid verbiedt onze mannen te ontslaan, want werkloosheid is een bron van onnoemelijke ellende."

Neen..., dergelijke dingen hoort men niet in de winkels. Wij laten ons bij het wachten ophitsen en ons humeur bederven. Bij thuiskomst is onze stemming dan al in een hoogst bedenkelijk stadium en na de kookmoeilijkheden te hebben volbracht, komen we dan aan tafel in een zeer gespannen toestand. De minste of geringste opmerking aangaande het eten, die vroeger eenvoudig langs ons heen gegaan zou zijn, doet ons in boosheid ontsteken. Hierdoor boeten wij in aan waardigheid en prestige, want een boos mensch dwingt geen respect af, wel een beheerscht mensch. Bovendien is de sfeer aan tafel bedorven. Hoe anders zou de maaltijd verloopen zijn, als wij in 'n kalme beheerschte stemming de tafel hadden gepresideerd.

Door dagelijks in opstand te komen tegen al die kleine en grootere oorlogsmaatregelen, matten wij ons humeur af en ons humeur afmatten, beteekent onze zenuwen afmatten. Bedenken wij wel eens welk een energieverspilling er plaats vindt als wij ons tegen alles verzetten? En als wij die energie dan verspild hebben, is het werk heusch niet door de kaboutertjes gebeurd, dan moeten wij inplaats van frisch en opgewekt, met afgematte zenuwen aan onze dubbele taak beginnen. Bovendien... geven wij er ons wel behoorlijk rekenschap van welke sfeer er tegenwoordig in ons gezin hangt? Ik wed, als u eens de moeite nam een paar dagen lang op te letten welke gesprekken er in het gezin gevoerd worden, dat u versteld zoudt staan van het percentage gemopper en verzet, dat daarbij is. Ja..., dat u schrikken zoudt van den domper, die er op die manier op uw gezin gezet wordt. Den domper van den oorlog kunnen wij niet opheffen, wij moeten het einde daarvan afwachten, maar den geestelijken domper uit ons gezin weren, dat kunnen wij wèl. Het middel daartoe ligt voor iedereen voor het grijpen. Het bestaat hierin, dat u slechts één woord schrapt uit uw vocabulaire. Dat klinkt ongelooflijk, maar het is onweerlegbaar waar. U moet schrappen uit uw denken en uw spreken is het woord: **„vroeger"!**

Door alles waar we nu mee te maken hebben te vergelijken met **vroeger,** worden we humeurig en wij vergeten dan niet alleen, dat het oorlog is, maar wij vergeten ook, welke plaats de huisvrouw behoort in te nemen tijdens oorlogstoestanden. Het woord **„vroeger"** is de kanker van de hedendaagsche maatschappij.

Toen wij jong waren, zijn wij wel eens in opstand gekomen tegen de denkbeelden van onze bejaarde ouders. Toen hebben wij hun, hetzij heimelijk, hetzij openlijk verweten, dat zij met hun gedachten- en gevoelsleven in **vroeger** tijden leefden. Thans doen zoovelen van ons dat eveneens en dit moet ons eens zoo

Vervolg op pag. 11

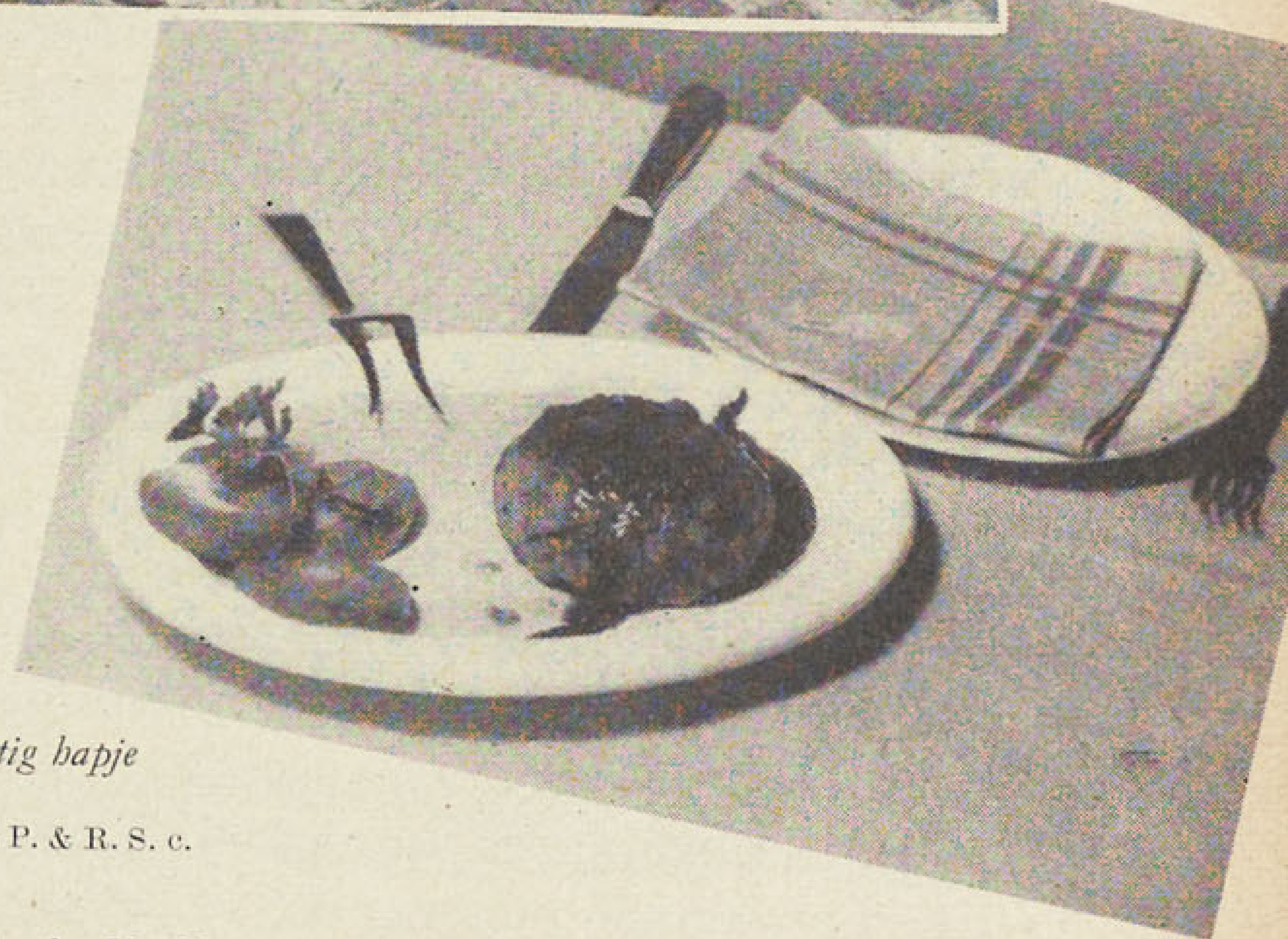
Kaasgehakt

Benoodigdheden

Het vormen der ballen

Een hartig hapje

Foto's: I. P. & R. S. c.

We hebben nog altijd onze kaasbonnetjes. En U eet nu toch zeker niet meer zoo'n lekkere dikke plak, zoo maar uit het vuistje met een likje mosterd? Daarom raden wij U aan, spaar als U kunt eens wat van uw kaasrantsoen en rasp het dan. Raspen is voordeelig. Een klein, een beetje onooglijk, stukje gaat makkelijk mee. Verder heeft U ongeveer noodig, wat U op het plaatje ziet (wij zeggen ongeveer, want U hoeft U niet zoo heel precies aan de hoeveelheden te houden). Wij geven slechts een verhouding aan. De hoofdzaak is, dat U het ideetje krijgt en de werkwijze verneemt. Verder moet U met eigen fantasie en smaak te rade gaan. Wij hebben dus noodig: 100 g geraspte kaas, 150 g gekookte rijst (of aardappelen of beschuit), 150 g oud brood (dat is niet veel hoor!), wat melk, een ui, peper, zout, aroma, of peterselie, wat U wilt. Het aroma, met de melk en de kruiden klopt U goed, hierin laat U het brood weeken, vervolgens gaat de geraspte kaas, de rijst of aardappels en het gesnipperde uitje er bij. Proef eerst het mengsel eens of het wel pittig genoeg is. Maak zooveel en zoo groote ballen als U wenscht en bak ze eventjes aan alle kanten bruin. Heel lekker is 't de bollen van te voren te paneeren. Maak met wat water van de overgebleven boter een sausje. Gebruik hiervoor eventueel wat taptemelkpoeder en een blokje.

Vervolg van pag. 10

zwaar worden aangerekend, wijl wij niet eens als excuus kunnen aanvoeren, dat wij bejaard zijn. Wij zijn alleen maar ontevreden en daarbij hopeloos kortzichtig, want wij zien geen kans de toekomst hoopvol tegemoet te blikken, aangezien wij al falen in het... **heden** te leven. Neen, ... wij leven in het **vroeger** en doen in de winkels mee aan 't koken en bakken zonder pannen op een wijze, die minderwaardig is, die 'n zichzelf respecteerende huisvrouw niet past. Als wij heden eens een streep zetten onder dat minderwaardige? Als wij, te beginnen met morgen, eens opstonden met de gedachte:

> Het is nog oorlog, er zijn dus moeilijkheden, maar die wil ik nu eens onder de oogen zien zonder gemopper en zonder vergelijking met vroeger.

Dit is dus louter een kwestie van zich anders in te stellen op de oorlogsmaatregelen. U zult zien, als u het woord **vroeger** schrapt uit uw denken en uw spreken, dan houdt automatisch het gemopper en gefoeter op.

De rantsoenen - wij erkennen het volmondig - worden door deze wijze van handelen niet grooter, maar ons humeur wordt niet langer afgetakeld. Wij staan rustiger, beheerschter en daardoor krachtiger tegenover het leven en zijn moeilijkheden. Zegt u eens eerlijk, kent u één gezin, waar op het oogenblik niet gemopperd wordt, de gezinnen die de Nieuwe Orde zijn toegedaan dan uitgezonderd?

In ons huis hangt in de huiskamer het volgende opschrift: „In ons gezin wordt niet gemopperd — ook niet door bezoekers!"

Op de keukendeur hangt een ander opschrift, namelijk: „Als gij de keuken betreedt, schrap dan het woord **„vroeger"** uit uw denken". Waarom doet u dit ook niet? Het gezinsverband en de gezinsharmonie gaan toch boven alles? Het is toch de dure plicht van ons huisvrouwen, te waken over de sfeer van ons gezin. Daar zijn **wij** en **wij alleen** verantwoordelijk voor. Om te roddelen, zijn er twee menschen noodig, als gij voortaan zwijgt is er telkenmale één mensch minder, die mopperen kan.

Het koken en bakken zonder pannen heeft altijd bestaan en zal altijd blijven bestaan, het ligt er slechts aan op welke wijze dit wordt gedaan. Door **ons** voortaan zonder mopperen, zonder het begrip „Vroeger" en door eens nuttige oorlogsrecepten verder te geven! De laatsten zendt U maar eens in aan ons blad!

OPVOEDEND *voorbeeld*

door J. G. v. d. Heijden – Boekholts van Kloppenburg

U hebt misschien al veel gelezen en ook af en toe eens nagedacht over opvoeding. Het zal wel voorgekomen zijn, dat U met volle overtuiging hebt gezegd na het lezen van een artikel over opvoeding: „ja, zóó moest het eigenlijk". Maar daarmee houdt bij de meeste opvoedsters en opvoeders de belangstelling op. In het dagelijksch leven vergeten ze in practijk te brengen wat ze in een artikel zoo bewonderd hebben.

Hebt U zich ooit voorgenomen, op een goeden dag, om eens na te gaan hóe het voorbeeld van de oorspronkelijke opvoeders, de ouders, werkt als factor in de opvoeding? Er zijn genoeg ouders, die door het lezen van allerlei opvoedkundige boeken de theorie langzamerhand onder de knie hebben. Ze weten wel, dat een kind, dat van het begin af aan gewend is aan orde en regelmaat, het makkelijker zal hebben in de maatschappij dan een kind, waarbij deze eigenschappen niet zijn aangekweekt. We zullen hier voorloopig de erfelijkheidskwestie buiten bespreking laten; ordelijkheid is een eigenschap, die in elk geval aan te leeren is.

Wanneer een kind te laat thuis komt voor het eten, zegt Moeder: „Je bent weer te laat, kan je dan niet zorgen op tijd thuis te zijn?" en desnoods volgt er een afstraffing. Maar een kind heeft meestal een scherp opmerkingsvermogen en het heeft verscheidene malen kunnen vaststellen, dat Moeder heel laat was met het eten, zoodat Vader allang thuis was en heeft moeten wachten. En als Vader dan wel eens vroeg: „Waar ben je geweest?" dan had Moeder allerlei boodschapjes gedaan en onderweg met kennissen gepraat en zóó was het te laat geworden. Het kind denkt alleen even: als moeder door kletspartijen te laat is, waarom mag ik dan niet eens een enkel keertje te laat komen, bij mij is het tenminste per ongeluk.

Op die manier kwetst men het rechtvaardigheidsgevoel bij het kind en het zal wel gehoorzamen, maar — de eigenschap van ordelijkheid zal niet blijvend bij het kind aangekweekt worden, want: het voorbeeld is er niet.

Hetzelfde is het geval ten opzichte van „netheid". De ouders eischen meestal wel, dat de kinderen hun boel achter zich opruimen, wat ook heel redelijk en wenschelijk is. Wat doen ze echter zelf? Het ziet er thuis nu niet bepaald opgeruimd uit; overal slingeren gebruiksvoorwerpen, die daar zijn blijven liggen zooals ze het laatst gebruikt zijn; het geheel maakt een rommeligen indruk. Denken zulke ouders nu heusch, dat zooiets onopgemerkt blijft? Integendeel, vooral de indruk van zijn omgeving is van geweldig grooten invloed op de karaktervorming van het kind.

Wanneer het kind dan hoort: „Kind, ruim toch je rommel op!" dan zal het bij zichzelf, of als het brutaal is, hardop denken: „waarom laat U wel alles liggen wat U gebruikt heeft en moet ik alles opruimen?". En weer zal het wel gehoorzamen in de meeste gevallen, maar met tegenzin, waardoor de opvoedende kracht nihil is.

Zoo is het met de meeste dingen; wanneer de ouders geen goeden smaak hebben, zal het kind dezen ook veelal missen. En wat belangrijker is: wanneer een kind dikwijls een van zijn ouders andere menschen hoort becritiseeren, zal het zelf ook meedoogenloos zijn in zijn oordeel.

Dan is er nog het voorbeeld ten opzichte van de waarheid; dit is natuurlijk het belangrijkste, maar tevens het moeilijkste punt. Wanneer een kind zijn moeder „gelegenheidsleugens" hoort zeggen, hoe zal het daarop reageeren? Een kind dat van nature oprecht is, zal in het begin denken of zeggen: „Dat was toch niet waar wat U zei, Moeder?"

Al naar de karakter-sterkte zijn er verschillende mogelijkheden. Een kind, dat gemakkelijk te beïnvloeden is, zal langzamerhand dit systeem van gelegenheids-

leugens overnemen, als het merkt, dat die geregeld blijven voorkomen en als hem dat voordeelig lijkt. Eerst zal dat een beetje onhandig gaan, zoodat Moeder het merkt en haar kind erover onderhoudt, zoodat het denkt: wat een onzin, U doet het zelf net zoo; maar later zal Moeder het niet eens merken, omdat het kind er zelfs een grooter handigheid in gekregen heeft dan Moeder zelf!

Een kind met een sterker karakter zal altijd innerlijk in opstand blijven komen tegen de vele groote en kleine leugens, waardoor het kind dan dikwijls „opstandig" genoemd wordt in een slechte beteekenis en nog verdere onrechtvaardigheden zal moeten verdragen. Een boek, dat dit onderwerp uitvoerig en heel goed behandelt is „Het grijze kind" van Th. Thijsse.

Alle ouders en opvoeders moeten er steeds weer ernstig over nadenken of hun gedrag, woorden, houding tegenover andere menschen en hun kind geen slecht voorbeeld zouden zijn, waardoor het kind verkeerd beïnvloed wordt. Want in dat geval helpen woorden alleen maar bitter weinig!

Zorgt ervoor, dat er op Uw voorbeeld door Uw kind niet al te veel aan te merken is, dat is de grondslag die U leggen moet voor een zegenrijke opvoeding. Dat beteekent het veel-gelezen: Wie wil opvoeden, moet bij zichzèlf beginnen!

Voor de klas

Uit een van de hoogste klassen, waar ik zangles gaf, had ik hem uitgezocht om iederen morgen in het vrij-kwartier mijn planten te verzorgen. Hij vond het heerlijk en sloofde zich uit. Maakte de borden meteen schoon en klopte de borstels en doeken uit. Nauwelijks was de bel on half elf gegaan, of zijn muizesnuit was voor de deur te zien en met een mannengebaar greep hij het gietertje en begon aan zijn schoone taak. 't Was zoo'n aardig jong en ik dàcht geen kwaad van hem. Eerst bleef ik in de klas, zoolang hij bezig was, maar na een paar dagen zei hij: „U kunt gerust weggaan, hoor. Ik zal alles netjes klaarmaken en de ramen weer dicht doen. Verteederd gaf ik hem zijn zin. Ik kon mij indenken, dat zoo'n groote jongen graag alléén iets deed. En ik dacht nog altijd geen kwaad. Mijn boekentasch lag op mijn lessenaar. Daar borg ik, rare gewoonte, mijn portemonnaie in met allerlei andere dingen.

Korten tijd later viel het mij op, eerst vaag, later zeker, dat ik iets miste. Maar aan Hasje dacht ik niet. Tot ik op een kwaden dag, toen de zon uitbundig scheen, terug naar binnen ging om mijn knechtje op te dragen de ramen open te laten.

Hij stond bij mijn lessenaar en deed vreemd. Hij schrok, maar dat drong niet voldoende tot mij door. Ik zei hem, wat hij doen moest en ging weer weg. Toen ik later met mijn kinderen binnen kwam, lag op den grond wat los geld.

„Hasje", dacht ik met schrik en het was een zeer verdrietig oogenblik. Ik heb hem opgehaald en ondervraagd; ik wilde begrip toonen, hem helpen. Goed, hij mocht niets wegnemen, maar ik had de kat niet op het spek moeten binden.

't Kwam anders, Hasje ontkende, werd brutaal en ruw, dreigde met zijn vader en zijn groote broers, sloeg een toon aan, die niet mooi was en haalde uit zich zelf zijn zakken leeg. Maar al had ik hem te hoog aangeslagen, toch kende ik de streken van onze boefjes wel. 'k Ging met hem naar de gang, waar de jassen van zijn klas hingen. In zijn overjaszakken zat niets, maar in de jas daarnaast wat los geld.

Hasje bleef eerst nog ontkennen, maar op den duur hielp hem dat niet. Toen ik voorstelde, den veldwachter te laten komen om het zaakje uit te zoeken, bond hij in en gaf toe geregeld het een en ander geroofd te hebben. Zijn straf onderging hij uiterlijk gelaten, maar toen die eenmaal voorbij was en ik nog eens met hem praatte zei hij: „Giet zelf de bloemen voortaan maar en maak die rotborden ook maar zelf schoon."

Nooit heeft hij me meer gegroet.

Ter Apel.

Op 13 Februari hield de N.S.V.O., groep Ter Apel, haar eersten kameraadschapsavond. De feestelijk versierde zaal van Kam. Schot was geheel bezet.
Het was voor de groep Ter Apel een verrassing, dat de districtsleidster en kringleidster toch nog waren gekomen, ook velen uit de omgeving, zooals Roswinkel, Musselk. en Valthermond waren aanwezig; zelfs was men geheel komen lóópen!
De avond werd geopend met het zingen van het N.S.V.O.-lied, met piano-begeleiding van Kam. Walles. Daarna sprak de groepsleidster een welkomstwoord tot allen en gaf een kort overzicht van hetgeen de N.S.V.O. in Ter Apel gedurende het afgeloopen jaar had verricht. Van 12 leden is de groep uitgegroeid tot ongeveer 50 leden. De groepsleidster eindigde met de herdenking van onze gevallen helden aan het Oostfront.
Het programma bestond uit een tooneelstukje in 't Groningsch dialect, koorzang, muziek, volksdansje, samenzang, korte vormingsrede van Kam. Dr Lubberman en de kringleidster.
De zeer goed geslaagde avond werd besloten met het zingen van het zesde couplet van het Wilhelmus.
En nu, N.S.V.O. in Ter Apel, weer aan slag!

Baarn.

Ter gelegenheid van de installatie van kam. Froonhof tot burgemeester van Baarn, werd op 14 Maart een kameraadschapsavond door de Baarnsche N.S.V.O. georganiseerd.
Kam. Froonhof, die zelf ook aanwezig was, sprak in warme bewoordingen zijn kameraden en kameraadskes toe.
Er heerschte dien avond die echt kameraadschappelijke sfeer, onze kameraadschapsbijeenkomsten zoo eigen. Er werd door kameraden en kameraadskes gezongen en voorgedragen.

Emmen.

De N.S.V.O. te Emmen hield haar eerste Jaarmarkt op Zaterdag 28 Februari j.l.
De twee aan elkaar grenzende zalen van het Kringhuis waren daags te voren omgetooverd tot een èchte tentoonstelling, versierd met vlaggen, bloemen en planten. Het geheel bood een zeer gezelligen aanblik.
Na de opening door burgemeester Bouma was de belangstelling, in het bijzonder van de bezoeksters, vooral gericht op de smaakvol uitgestalde kleeding en handwerkstands.
Mooie gebreide kinderjurkjes, jongensbroekjes, allerliefste schortjes, mooie handwerken en veel nuttige kleedingstukken vonden al heel gauw koopers.
Naast de vele mooie voorwerpen, als b.v. een compleet gemeubileerd poppenhuis, aardige pullen, kannen enz., was er een aantal zeer mooie in houtsnijwerk uitgevoerde schemerlampjes door den Jeugdstorm vervaardigd.
Ook de pop in Drentsch costuum wier naam men raden kon, had druk bezoek.
Emmens eerste jaarmarkt mag als zeer geslaagd worden beschouwd, vooral als men bedenkt, dat de bruto opbrengst van deze Jaarmarkt ruim ƒ 800.— bedroeg, bij elkaar gebracht van 's middags twee tot 's avonds elf uur.
Alweer een bewijs wat tot stand kan worden gebracht, zelfs in dezen tijd van distributiemoeilijkheden, als gezamenlijk de handen ineen worden geslagen.

Haarlem.

Op de drukbezochte bijeenkomst, welke de Haarlemsche N.S.V.O. op 3 Maart in het Gebouw van den Haarlemschen Kegelbond hield, is ons weer eens getoond, dat de nationaal-socialistische vrouwen ook in dezen, voor haar zeer zeker, zorgvollen tijd, den gang van zaken met groot optimisme bekijken. Reeds dadelijk na de opening door kam.ske Brandsma, kringleidster van Kring 4, kwamen de stemmen los en werd, onder de bezielende leiding van Opperhopman de Veer, het N.S.V.O.-lied: „And'ren dienen door ons werken" uit volle borst gezongen.
Nadat, bij wijze van inleiding (hij hoopte, daar hij met het te behandelen onderwerp niet bekend was, dat deze niet als een tang op een varken zou slaan), door kam. Adriaan van Hees een tweetal gedichten was voorgedragen, was het woord aan de spreekster van dezen middag, kam.ske Braun-Goudappel.
De N.S.V.O. zeide zij is geen gezellig klets-clubje of vroolijk paradijsje voor dames, maar een organisatie van nat.-soc. vrouwen, die hard werken om op haar wijze mede te helpen aan de leniging van de nooden in ons Volk. Want er *is* nood in ons volk en deze noopt ons hiertoe. Geen enkele politieke partij had er vroeger belang bij de vrouwen tot iets dergelijks op te wekken. Het nationaal-socialisme kent slechts één belang: het Volksbelang. Daarentegen werd voorheen door de politieke partijen de verdeeldheid stelselmatig aangekweekt en ons volk tot in den grond bedorven.
Fel trok spreekster van leer tegen den z.g. zwarten handel waaraan niet in de laatste plaats die vrouwen meedoen, die elken Zondag ter kerke gaan en de tien geboden weliswaar uit het hoofd kennen doch niet schromen hun eigen volksgenooten op deze wijze te bestelen.
Uitvoerig belichtte spreekster het standpunt van het nationaal-

socialisme ten opzichte van de plaats welke de vrouw in de Volksgemeenschap dient in te nemen; zij besprak achtereenvolgens:
1) de vrouw in het algemeen; 2) de vrouw in het gezin en 3) de ongehuwde vrouw.
Een daverend applaus onderbrak de geestdriftig en met overtuiging uitgesproken rede, toen spreekster verontwaardigd uitriep: „De vrouwen, die nu, bij het wachten voor of in de levensmiddelenwinkels, kakelend protesteeren omdat „alles wordt weggesleept", hadden drie jaar geleden moeten protesteeren, toen een groot gedeelte van den oogst op de mestvaalt werd geworpen!"
Nadat na de rustpoos door spreekster eenige vragen naar genoegen waren beantwoord, werden door kam. van Hees nog eenige gedichten voorgedragen en door alle aanwezigen eenige liederen gezongen.
De N.S.V.O. te Haarlem mag op een uitnemend geslaagde bijeenkomst terugzien.

Stadskanaal.

De Jaarmarkt, op 6 en 7 Maart gehouden door den Kring Nieuwe Veenkoloniën te Stadskanaal mag als goed geslaagd beschouwd worden. Vele handwerken en ook andere zeer nuttige voorwerpen waren geschonken en konden verkocht worden.
De zaal was keurig versierd. De tentjes, waar alles lag uitgestald, zagen er smaakvol uit. Met rood en zwart papier waren alle wanden en tafeltjes bedekt.
De kringleidster opende de Jaarmarkt met er op te wijzen, dat de N.S.V.O. veel geld noodig heeft, om haar sociaal werk naar behooren te kunnen volbrengen. De opbrengst bedroeg ƒ871.—, zoodat wij allen met tevredenheid en voldoening op deze Jaarmarkt kunnen terugzien.

Medemblik.

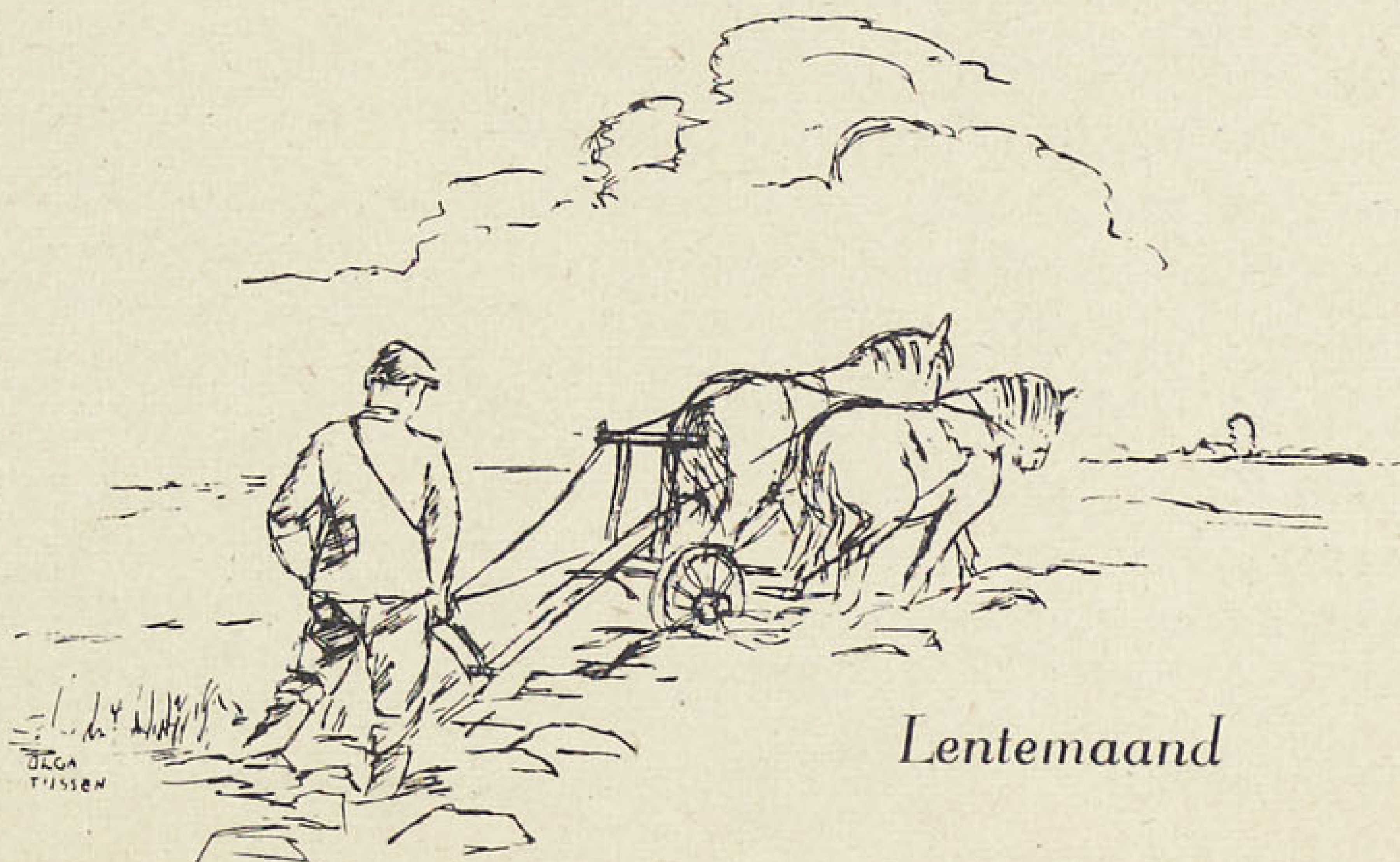
Op 4 Maart hield de N.S.V.O. Medemblik een bijeenkomst in „Het Theehuis".
Kam.ske Meurs, de groepsleidster, opende deze bijeenkomst met een woord van welkom en sprak er haar vreugde over uit, dat zoovelen zich naar deze bijeenkomst hadden opgemaakt.
Kam.ske Velzeboer uit Hoorn, de kringleidster, gaf een overzicht van het doel en werken der N.S.V.O. Daarna sprak kam. Velzeboer een rede uit, waarvoor hij als onderwerp koos: „De Arbeidsdienst voor Meisjes". Hij schetst den toestand van verwording en verwildering, waarin de Nederlandsche jeugd vroeger en ook heden nog verkeert en ziet in den Jeugdstorm en den Arbeidsdienst de middelen om onze jeugd een nieuwe en betere opvoeding te geven.
Zijn geestdriftig uitgesproken rede werd met groote aandacht gevolgd en ontlokte den aanwezigen een daverenden bijval. Nadat nog eenige vragen door den spreker waren beantwoord, werd deze nuttige en leerzame avond besloten.

Tilburg.

De Stadsschouwburg te Tilburg was zeer goed bezet op 5 Maart j.l., waar de N.S.V.O. een bijeenkomst hield.
Onder de genoodigden bevonden zich o.a. de plaatselijke leidster der N.S. Frauenschaft, leden van den Ned. Arbeidsdienst voor Meisjes en onze stormsters van den „Nationale Jeugdstorm!"
De kringleidster, kam.ske van Vugt, opende de bijeenkomst en verwelkomde kam.ske Knigge en kam. Sweers, die ook in Tilburg kwamen spreken over volksdansen en oud-Germaansche feestviering.
De stemming was opperbest. Het duurde niet zoo heel lang of alles zong het mooie oude lied „De winter is verganghen" mee.
Tijdens de rustpoos gaven velen aan den oproep van kam. Sweers gehoor om oude liedjes en kinderversjes uit de omstreken van Tilburg aan hem op te geven.
De stormsters zongen na de rustpoos een Zuid-Afrikaansch volkslied. De Arbeidsdienstmeisjes zongen eveneens.
Tot groote verrassing van allen voerden kam.ske Knigge en kam. Sweers eenige aardige volksdansjes op, hetgeen wel veel tot het welslagen van dezen bijzonderen avond heeft bijgedragen.

Zwolle.

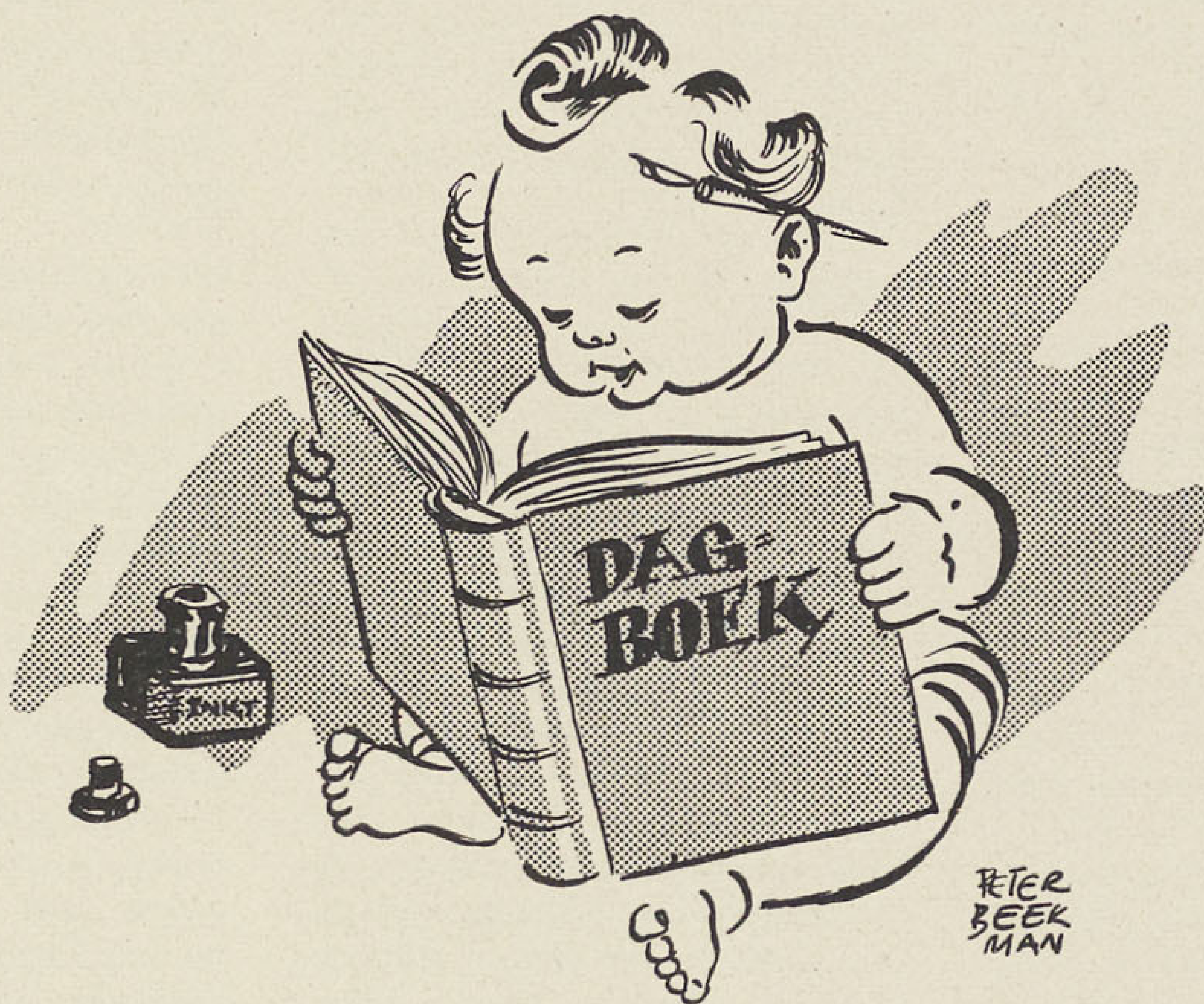
Op 8 Maart hield de N.S.V.O. in het Kringhuis te Zwolle een kameraadschapsbijeenkomst, waarop, behalve de mannelijke leden der N.S.B., ook nog eenige gasten waren uitgenoodigd.
Kam.ske de Koning opende met een hartelijk woord van welkom en gaf het woord aan kam. Werther.
Geboeid hebben allen geluisterd naar zijn rede, waarin hij de jeugd belichtte, n.l. de boerenjeugd, de arbeidersjeugd en die in de groote steden. Spreker schetste daarna op geestige wijze voorvallen uit zijn eigen jeugd en zeide, dat hij uit ervaring wist, dat strenge leeraren van de meeste jongelui flinke mannen hadden gemaakt. De jeugd vráágt om streng te worden aangepakt. Ook de komende staat heeft behoefte aan flinke, sterke menschen en wij zullen met vereende krachten moeten werken voor dat éene grootsche doel, gezamenlijk te bouwen aan de toekomst van Europa.
Na deze redevoering vond de verloting plaats van verschillende mooie en nuttige handwerken door de kam.skes der N.S.V.O. vervaardigd.
Het resultaat van dezen goed geslaagden avond was een flinke opbrengst voor de kas van Sociale Zorg.

Lentemaand

Uit Babbetjes Dagboek (I)

Maandag.

Zooeven ben ik op de wereld gekomen. Het was wel even een heele hijsch, maar nu ben ik er dan toch.
Ik schijn nogal gewichtig te zijn want alles vliegt heen en weer.
Ze hebben me direct al gewasschen, brrr . . . . als dat nòu al begint kan 't lollig worden hoor!
Ik zie alsmaar menschen heen en weer draven en wat maken ze een drukte!
Als ik heelemaal gewasschen ben legt 'n juffrouw met een groot wit schort aan me in de armen van mijn moeder. Hè, nou gevoel ik me weer veilig.
Niets gaat toch boven de armen van je eigen moeder . . . dat weet ik tenminste nú al.

Een dag later.
Net lig ik wat te dutten in mijn eigen wieg, of er komt een meneer met zijn gezicht vlak boven het mijne. Hij heeft haar in zijn gezicht. Wat gek. De andere menschen die ik tot nu toe heb gezien, hebben alleen haar boven op hun hoofd.
Ik hoor hoe een andere meneer, met alleen haar op zijn hoofd, tegen den meneer zegt:
— En, dokter, wat denkt U ervan?
— U krijgt er een flinke dochter aan.
Ik weet dus meteen, dat die meneer met alleen maar haar op zijn hoofd mijn vader is. Alweer wat geleerd.

Weer een dag later.
Net als ik alweer wil gaan dutten omdat het schreeuwen me wat begon te vervelen, komt er weer een juffrouw haar neus in mijn wieg steken.
Als ze me nou toch eens eindelijk met rust lieten!
— O, o, wat een schatje, wat een snoesje!
Die juffrouw is niet goed wijs denk ik, want ik zie er heelemaal niet schattig en snoezig uit. Ik zal haar straks eens laten hooren wat voor een snoes ik ben.
Ik zal even flink adem scheppen en daar gaat-ie dan . . . .

Alweer een dag later.
Ik hoor alsmaar vreemde stemmen in onze kamer.
Ik spreek van „onze" kamer, want tenslotte is deze kamer alleen van mijn moeder en mij en van niemand anders.
— Van harte gefeliciteerd hoor, en ik heb ook nog maar wat lekkers voor je meegebracht.
En dan gaan ze mijn arme moeder vervelen met allerlei vragen.
— Hoe is het gegaan? vragen ze.
Ik denk: als ze nou nog verder vragen zet ik me toch een keel op . . . .

Hè, hè ik ben moe geworden. Volgende keer ga ik weer verder vertellen hoor.
Nu weer even lekker slapen . . . .

Huishoudelijke wenken

Een wit gipsen beeldje kan men schoonmaken door het in te wrijven met een stijfselpapje. Als het droog is, wordt het papje er af gehaald en het vuil hierdoor meegenomen.

Een wit steenen beeldje kan men gewoon met een sopje schoonmaken.

Glimmende punten van peau de suède schoenen kunnen met een stukje fijn schuurpapier bijgewerkt of boven kokend water gestoomd worden.

Wanneer een clivia teekenen van bevriezen vertoond, kunnen we probeeren de plant in het leven te houden door de bladeren te besproeien met koud water (en niet met warm!) en de plant daarna in een even vorstvrije kamer te zetten.

Indien men uien onder water schoonmaakt, heeft men geen last van het tranen der oogen.

Vetvlekken in vertomatten kan men probeeren te verwijderen met sodawater. Dit moet echter voorzichtig gebeuren, daar er anders misschien een lichte plek overblijft.

BOEK-bespreking

„*Pe-King*", onder bliksemlicht (de dochters van Yao), door Lin Yu Pang; vertaling Jef Last; uitgave N.V. de Arbeiderspers, Amsterdam.
Een Chineesche roman, geschreven door een Chinees! Voor ons, Westerlingen, een openbaring!
Hoe weinig weten wij van het moderne Chineesche leven; hoe prachtig wordt ons hier beschreven, hoe het moderne China reageert op al die dramatische veranderingen, die het gedurende een reeks van jaren nu ondergaan heeft en nog ondergaat.
Het Chineesche familieleven in al zijn vertakkingen wordt ons eenvoudig, doch origineel, critisch en scherpzinnig beschreven uit een zeer modern gezichtspunt.
Alleen een Chinees, die óók Europeesch aanvoelt, kan zóó schrijven over zijn vaderland.
Het is een prachtige bijdrage tot onze kennis van dat groote, voor ons zoo mysterieuze en vaak zoo onbegrijpelijke volk!
Eerstdaags zal een tweede deel „De tragedie in den tuin" verschijnen, terwijl het derde deel den titel „Het lied van den herfst" zal dragen. Beide boeken kunnen met belangstelling tegemoet gezien worden. C. W.

„*Gantelhovens Eereprijs*", door Willem van Iependaal; uitgave N.V. de Arbeiderspers, Amsterdam.
Den laatsten tijd konden wij tot onze vreugde opmerken, dat er heel wat lectuur loskomt over ons eigen volk.
Met dit boek hebben wij er weer een stukje echt volksche lectuur bijgekregen.
Het boek speelt af „tusschen Schie en Nieuwe Waterweg" en is een afgerond verhaal aansluitend bij „Adam in Ongenade".
Wat ons vooral treft is de verteltrant van den schrijver, die hier en daar doorspekt is van een wrangen humor en den lezer in één pennestreek een geheel tafereel en niet alleen dat, doch ook den dieperen achtergrond daarvan voor oogen toovert.
De in hun eenvoud en ongekunstelde naïeviteit geschilderde hoofdpersonen kunnen allen onze sympathie wegdragen. Wij herkennen in hen „één uit ons eigen volk". te L.

Wat lezeressen ons inzonden

Kam.ske A. te H. schrijft:
Inplaats van gebakjes of koekjes op een feestje geven we vierkantjes of rechthoekjes van volkorenbrood of bruinbrood, eenige dagen oud, die we eerst besmeren met een mengseltje van: vischpastei, boter of kwark en geraspte oude kaas (of smeerkaas), vooral dun smeren! Daarop maken we aardige figuurtjes in zooveel mogelijk kleuren van: zeer dunne schijfjes zure augurk, ringetjes van uitjes, dunne schijfjes ramenas, wortel, schorseneer, biet, waaroverheen of waartusschen we kleine stukjes of dunne reepjes sprotfilet, kapertjes en andere garneerseltjes leggen. Het smeerseltje houdt de belegseltjes op hun plaats. Vooral wanneer we een aardige afwisselende garneering bedenken, is een dergelijke schotel een succesje, terwijl de kosten ook veel geringer zijn dan die van een schotel gebak.

Kam.ske B. te den H. schrijft: heerlijke boterhampasta:
benoodigdheden:

1 flinke ui,
1 ons gist,
2 lepels paneermeel of fijngemaakte beschuit,
1 afgestreken eetlepel boter peterselie, zout en peper naar smaak.

Boter in een pannetje smelten en de fijngesnipperde ui erin bruin bakken. De pan van het vuur nemen, de gist erin brokkelen en aanroeren met een weinig water. Daarna de pan weer op het vuur zetten en al roerende het paneermeel erbij voegen; daarna zout en peper en op het laatst de peterselie erbij voegen.
Met deze pasta spaart men de boter uit, die men anders op het brood smeert.

En hier geeft kam.ske M. te H. een recept voor het maken van een lekker nagerecht: een havermout-pannekoek:
Per persoon neemt men: 1 rauwe geraspte aardappel, 1 lepel havermout, 1 gesnipperde ui, die men bruin fruit in een klein beetje boter. Voeg bij het mengsel één of naar smaak meer bouillonblokjes opgelost in wat water tot het deeg de vereischte dikte heeft en bak hiervan en wat boter de pannekoek aan beide zijden lichtbruin. Een smakelijk nagerecht!

Het voorjaar is in aantocht

Donkergrijs mantelcostuum, afgezet met lichtgrijze strepen

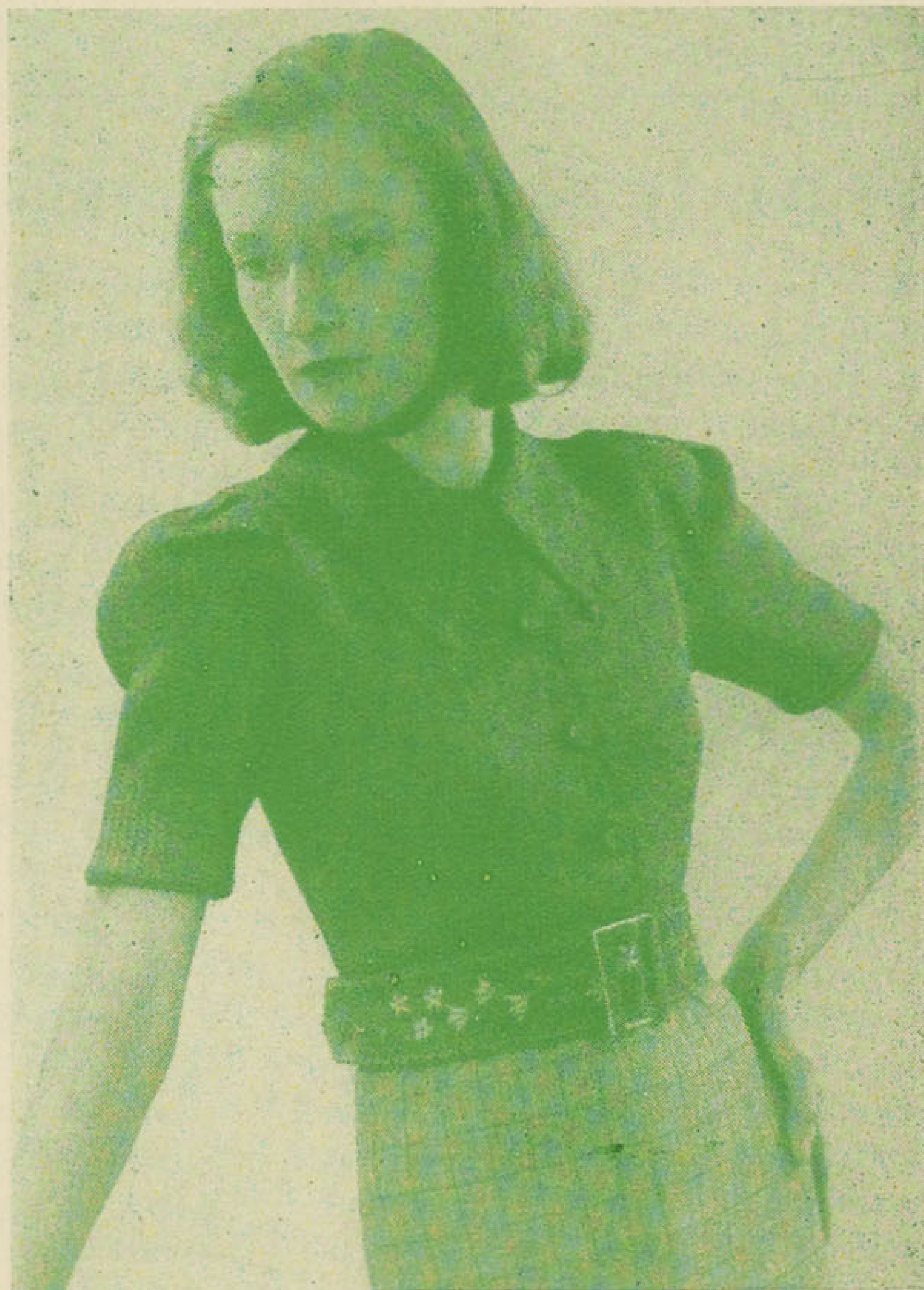
Eenvoudige tabaksbruine japon met zwarte tressenversiering

Foto's: I. P. & R. S. c.

Nijvere Handen

Gekleede kunstzijden blouse

Voor deze echt gekleede blouse gebruiken we kunstzijde, ons model is in de aparte eier-dooierkleur gekozen.
Benoodigd materiaal: ca. 350 g kunstzijde, 2 breipennen No. 3½, 5 bijpassende knoopen. Techniek Gerstekorn.
Manier van werken. Opzetten voor het rugpand 152 st. Om de 4 cm aan weerskanten 1 st. minderen tot een lengte van 14 cm (146 st.).
5 cm recht door breien.
Dan om de 2½ cm aan weerskanten 1 st. meerderen tot 158 st. Voor de armsgaten 1 × 6 en 2 × 3 st. afkanten (134 st.)
Dan om de 2 cm 1 st. minderen tot er 120 st. zijn.
Voor den schouder aan het begin van elke pen 2 st. afkanten, tot 40 st. afkanten.
Opzetten voor het linkervoorpand 80 st. Om de 4 cm aan den zijkant 1 st. minderen tot een lengte van 14 cm (77 st.).
5 cm recht door breien.
Dan om de 2½ cm aan den zijkant 1 st. meerderen tot 83 st. Voor het armsgat 1 × 8 en 3 × 3 st. en om de 2 cm 1 st. tot 64 st.
Op een hoogte van 48 cm voor het halsgat 10 st. en 4 × 1 st. afkanten, 2 cm breien en voor den schouder steeds 2 st. afkanten.
Opzetten voor de mouw 76 st. 3½ cm breien, dan in elke 3e pen aan weerskanten 1 st. meerderen. Op een hoogte van 12 cm 1 × 6 en 2 × 3 st. afkanten en verder om de 3 cm 1 st. tot 70 st. afkanten. Opzetten voor de kraag 100 st Aan weerskanten in elke pen 1 st. meerderen tot een hoogte van 10 cm breien en afkanten.
Manier van afwerken. De deelen goed persen en in elkaar naaien, de mouwen met plooien inzetten. In het rechter voorpand 5 knoopsgaten maken en festonneeren, knoopen bevestigen.

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht. Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.